

Capitolul I. Încheierea, executarea, modificarea și suspendarea contractului individual de muncă

I. Încheiere contract individual de muncă. Normă didactică. Voința părților. Acordare continuitate

C. muncii, art. 16^[1]

Legea nr. 128/1997^[2], art. 4, art. 7

Ordinul M.E.C.T. nr. 5743/2008, art. 82-87

Angajata a cunoscut în mod cert norma didactică, a desfășurat activitate în consecință, fiind salarizată corespunzător, acceptând noile condiții de muncă oferite de angajator.

Întrucât pentru anul școlar 2010-2011 nu s-a putut asigura norma întreagă didactică pentru profesor inginer, nu poate fi acordată continuitatea, în lipsa îndeplinirii condiției privind norma didactică.

Plata pentru orele de pregătire/instruire practică se face în funcție de orele de încadrare și de muncă prestate efectiv, iar nu conform studiilor absolvite. Astfel, în condițiile în care nu s-a prestat efectiv norma întreagă în calitate de profesor inginer, angajata este îndreptățită să primească drepturi salariale conform activității desfășurate efectiv, în care este inclusă și cea corespunzătoare unui maestru instructor.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 101/R din 12 ianuarie 2011*

^[1] Art. 16 a fost modificat prin Legea nr. 40/2011 (M. Of. nr. 225 din 31 martie 2011), având următorul conținut: „(1) Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Forma scrisă este obligatorie pentru încheierea valabilă a contractului. (2) Anterior începerii activității, contractul individual de muncă se înregistrează în registrul general de evidență a salariaților, care se transmite inspectoratului teritorial de muncă. (3) Angajatorul este obligat ca, anterior începerii activității, să înmâneze salariatului un exemplar din contractul individual de muncă. (4) Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă constituie vechime în muncă”.

^[2] Legea nr. 128/1997 a fost abrogată prin art. 361 din Legea nr. 1/2011 (M. Of. nr. 18 din 10 ianuarie 2011).

Prin sentința civilă nr. 5452 din 24 iunie 2010, Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a admis în parte acțiunea formulată de către contestatoarea M.C.L. în contradictoriu cu intimații C.T.A.L.P. „I.N. S.” și I.S.M.B.; a obligat pârâtul C.T.A.L.P. „I.N. S.” să-i plătească reclamantei diferențele de drepturi salariale cuvenite începând cu data de 1.09.2009, reprezentând diferența dintre salariul înscris în carnetul de muncă și cel efectiv încasat; a respins ca neîntemeiate restul cererilor.

Împotriva acestei sentințe, contestatoarea M.C.L. și intimatul C.T.A.L.P. „I.N. S.” au declarat recurs.

Prin recurs, contestatoarea M.C.L. a criticat hotărârea instanței de fond pentru nelegalitate și netemeinicie și a solicitat admiterea recursului, anularea deciziei atacate și menținerea încadrării inițiale de profesor-inginer cu normă de 18 ore în specialitate, cu consecința încheierii unui contract individual de muncă potrivit acestei încadrări. A arătat că în fapt a funcționat în anul 2009-2010 pe un post de profesor inginer, menționând că a vizat continuitatea în această unitate școlară, având înscrisă în cartea de muncă o activitate neîntreruptă la aceasta de 7 ani. S-a învederat că în urma concursului au fost emise două decizii, nr. 22362/31.08.2009 și nr. 23726/18.09.2009, pe baza cărora reclamanta a obținut încadrarea legală de profesor inginer cu normă de 11 ore + 7 ore = 18 ore (normă de 18 ore fiind specifică profesorilor ingineri). S-a arătat că instanța de fond în mod greșit a considerat ca valid/valabil încheiat contractul de muncă individual înregistrat sub nr. 261/01.09.2009, vizând-o pe reclamantă, fiind reținut eronat în considerentele sentinței atacate că acest contract este semnat și de către aceasta. S-a arătat că s-a întocmit o primă încadrare de profesor inginer (7 ore specialitate + 11 ore practică), urmată de o rectificare fără acordul reclamantei, cu jumătate normă maestru + jumătate normă inginer, iar în prima variantă de încadrare continuitatea nu era pierdută, precum în cazul al doilea.

Prin motivele de recurs, intimatul C.T.A.L.P. „I.N. S.” a criticat hotărârea instanței de fond pentru nelegalitate și a solicitat admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în ceea ce privește acordarea de către instanța de fond a diferențelor salariale în raport cu contractul de muncă. Recurentul a arătat că instanța de judecată în mod greșit a reținut faptul că unitatea de învățământ nu a plătit reclamantei salariul cuvenit conform contractului individual de muncă. Mai mult decât atât, s-a învederat că reclamanta nu a solicitat să-i fie achitată diferența dintre drepturile salariale cuvenite conform contractului de muncă și drepturile salariale încasate, ci diferența dintre drepturile salariale înscrise în contractul de muncă și salariul pe care reclamanta consideră că ar fi

trebuit să-l încaseze, conform încadrării de profesor și nu cum legal a fost plătită, respectiv pentru 7 ore ca profesor și 11 ore ca maestru instructor cu studii superioare, așa cum rezultă din deciziile de încadrare și din contractul de muncă, fapt reținut și de instanță. Prin urmare, s-a solicitat a se constata că instanța de fond a acordat contestatoarei ceva ce aceasta nu a cerut prin cererea de chemare în judecată.

Pe fondul cauzei, recurentul-pârât a arătat că, în urma susținerii examenului de suplinire din data de 15.07.2009, la care a obținut nota minimă de trecere, respectiv 5, contestatoarea a optat și a fost repartizată în ședințe publice pentru 11 ore de pregătire/instruire practică la C.T.A.L.P. „I.N. S.” și pentru 7 ore de Construcții și Lucrări Publice/Construcții. Prin urmare, s-a precizat că reclamanta, pentru anul școlar 2009-2010, la C.T.A.L.P. „I.N. S.” are în încadrare 7 ore (0,38 normă didactică inginer) de Construcții și Lucrări Publice/Construcții, normate la 18 ore pe săptămână, și 11 ore (0,47 normă didactică) de pregătire/instruire practică, normate la 24 ore pe săptămână.

S-a menționat că, pentru cele 11 ore de pregătire/instruire practică, salarizarea reclamantei s-a făcut în conformitate cu art. 19 lit. c) din Ordinul M.E.C.T. nr. 5743/2008 - Metodologia privind mișcarea personalului didactic din învățământul preuniversitar, care prevede: „Salarizarea cadrelor didactice care au absolvit cu diplomă de absolvire/licență studii de scurtă durată/de lungă durată sau ciclul I de studii universitare de licență încadrate pe catedre de pregătire/instruire practică se face similar funcției de institutor cu studii superioare de lungă și scurtă durată, conform Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 4788/2005 pentru salarizarea funcției de maestru instructor cu studii superioare de lungă și scurtă durată”.

Examinând motivele de recurs față de hotărârea recurată și probele administrate în cauză, prin prisma motivelor de recurs formulate de către recurenta-reclamantă, încadrate în motivele de recurs prevăzut de art. 304 pct. 7-9 C. proc. civ., Curtea a constatat următoarele:

În ceea ce privește prima critică adusă hotărârii recurate, întemeiată pe dispozițiile art. 304 pct. 7 C. proc. civ., Curtea a apreciat că aceasta este nefondată, întrucât motivele avute în vedere de către instanța de fond la soluționarea pricinii și expuse în sentința atacată nu sunt contradictorii și nici străine de natura pricinii.

De asemenea, Curtea a reținut că instanța de fond a interpretat judicios actul juridic dedus judecății, fără a schimba în vreun fel natura ori înțelesul vădit neîndoielnic al acestuia, în sensul avut în vedere de art. 304 pct. 8 C. proc. civ.

Totodată, Curtea a considerat că prima instanță a interpretat și aplicat corect prevederile legale incidente în cauză, motiv pentru care nu sunt aplicabile dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Astfel, Curtea a reținut că profesorii suplinitori care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 4 și art. 7 din Legea nr. 128/1997 pot ocupa prin concurs posturile didactice și didactice auxiliare vacante, pe o perioadă de cel mult un an școlar. În speță, recurenta-reclamantă a participat la concursul național pentru postul de profesor inginer suplinitor în cadrul C.T.A. „I.N. S.” și a obținut în urma susținerii examenului de suplinire din data de 15.07.2009 nota minimă de trecere (5,35), ceea ce îi conferă dreptul de a preda la acest colegiu pe o perioadă determinată de 1 an școlar.

În conformitate cu prevederile art. 82-87 din Ordinul M.E.C.T. nr. 5743/2008 - Metodologia privind mișcarea personalului didactic din învățământul preuniversitar, recurenta-reclamantă a optat în trei ședințe publice pentru: - 11 ore de pregătire/instruire practică la C.T.A. „I.N. S.”, conform deciziei nr. 3023/31.08.2009; - 7 ore de Construcții și Lucrări Publice/Construcții și Lucrări Publice/Construcții la același colegiu, conform deciziei nr. 3922/17.09.2009 a I.S.M.B.; - 4 ore de Construcții și Lucrări Publice/Construcții și Lucrări Publice/Construcții la C.T. „M.N.”, conform deciziei nr. 4520/5.11.2009.

Repartizarea recurente-reclamante s-a efectuat în ordinea notelor obținute la concursul de suplinire din data de 15.07.2009, ținându-se seama de opțiunile acesteia, exprimate în cele trei ședințe publice.

Mai înainte de începerea anului școlar 2009-2010 și încheierea unui contract individual de muncă cu recurenta-reclamantă în formă scrisă, pe o perioadă determinată, I.S.M.B. a adus la cunoștința acesteia, prin adresa nr. 20431/20561/20622/31.08.2009, faptul că cele 11 ore (pentru care recurenta-reclamantă a optat în ședință publică și a fost repartizată prin decizia nr. 3023/31.08.2009) au fost introduse greșit în aplicație ca fiind la disciplina Construcții și Lucrări practice/construcții, în loc de pregătire practică/instruire practică Construcții și Lucrări practice/construcții.

Curtea a notat că adresa nr. 20431/20561/20622/31.08.2009 nu reprezintă o decizie de încadrare, ci o informare prin care I.S.M.B. a înștiințat recurenta-reclamantă cu privire la faptul că cele 11 ore pentru care aceasta a optat la C.T.A. „I.N. S.” sunt ore de instruire practică. Potrivit procesului-verbal din 17.08.2009, întocmit de către Consiliul de administrație din cadrul C.T.A. „I.N. S.”, rezultă că s-a luat la cunoștință și s-a aprobat în unanimitate modificarea planului de încadrare pentru anul școlar 2009-2010, în urma vacantării a 11 ore la disciplina Instruire practică, clasa a IX-a, iar prin adresa nr. 811/19.08.2009

angajatorul a comunicat Inspectoratului Școlar al Sectorului 1 București că, pentru anul școlar 2009-2010, la catedra tehnică au apărut 11 ore/săptămână de instruire practică (180 ore stagii de practică la clasa a IX-a, 216 ore de pregătire practică săptămânală la clasa a IX-a), postul necesitând probă practică.

Este relevant a menționa că recurenta-reclamantă a cunoscut în mod cert, încă de la momentul exprimării opțiunii sale în ședință publică, faptul că avea în încadrare 11 ore de pregătire practică/instruire practică, ore care erau destinate în mod normal maistrilor instructori, astfel cum rezultă în mod neîndoielnic din cuprinsul cererii de chemare în judecată.

Cu toate acestea, chiar dacă cele 11 ore de pregătire practică/instruire practică din norma sa erau destinate în mod normal maistrilor instructori, recurenta-reclamantă a fost de acord să continue raporturile de muncă în anul școlar 2009-2010, acceptând în acest sens să susțină proba practică necesară numai în cazul predării orelor de instruire practică.

În urma susținerii de către recurenta-reclamantă a probei practice la data de 4.11.2009, recurenta-reclamantă a fost încadrată pe 11 ore de pregătire practică/instruire practică la C.T.A. „I.N. S.”.

De adăugat faptul că, pentru perioada 1.09.2009-31.08.2010 a fost întocmit contractul individual de muncă înregistrat sub nr. 261/1.09.2009, semnat și avizat de către unitatea de învățământ, cât și de I.S.M.B., în care s-a menționat că activitatea recurente-reclamante se desfășoară la C.T.A. „I.N. S.”, în calitate de: profesor inginer Construcții și Lucrări Publice/Construcții și maestru inginer Construcții și Lucrări Publice/Construcții, potrivit deciziei nr. 23726/18.09.2009 și nr. 20431/20561/20622/31.08.2009, conform orarului, cu un salariu: 0,47 normă maestru inginer = 1330/627 și 0,38 normă profesor inginer = 1612/614.

Este de necontestat faptul că recurenta-reclamantă nu a semnat acest contract individual de muncă, însă această împrejurare reținută eronat de către instanța de fond, nu este de natură să atragă nulitatea sentinței recurate, întrucât contractul individual de muncă are caracter consensual, forma scrisă a acestuia fiind cerută *ad probationem* și nu *ad validitatem*, potrivit art. 16 alin. (1) C. muncii.

Curtea remarcă că în anul școlar 2009-2010 au existat raporturi de muncă între părți, potrivit acordului de voință intervenit între acestea, recurenta-reclamantă predând în cadrul C.T.A. „I.N. S.”: 7 ore de Construcții și Lucrări Publice/Construcții și Lucrări Publice/Construcții și 11 ore de pregătire practică/instruire practică, fiind salarizată de către C.T.A. „I.N. S.” corespunzător muncii efectiv prestate.

Faptul că, prin decizia nr. 4653/16.11.2009, I.S.M.B. a corectat eroarea de comunicare a datelor privind orele disponibile scoase la concursul de suplinare din data de 15.07.2009, eroare cunoscută de ambele

părți încă de la momentul exprimării opțiunilor în ședință publică, nu afectează valabilitatea raportului de muncă al recurente-reclamante, care a acceptat noile condiții de muncă oferite de angajator, de vreme ce aceasta a susținut proba practică specifică maiștrilor instructori și s-a prezentat la locul de muncă, desfășurându-și activitatea în modalitatea propusă de C.T.A. „I.N. S.”, având atât normă de profesor (7 ore), cât și normă de maestru instructor (11 ore).

Curtea a mai reținut că atât susținerea probei practice, cât și predarea efectivă a acestor ore de pregătire practică/instruire practică probează faptul că recurenta-reclamantă și-a manifestat intenția de a continua contractul individual de muncă în forma propusă de angajator (7 ore normă de profesor și 11 ore normă de maestru instructor), încadrarea și remunerarea sa fiind făcute corespunzător modului de îndeplinire în concret a sarcinilor de serviciu, potrivit art. 19 lit. c) din Ordinul M.E.C.T. nr. 5743/2008 - Metodologia privind mișcarea personalului didactic din învățământul preuniversitar, care stipulează că „salarizarea cadrelor didactice care au absolvit cu diplomă de absolvire/licență studii de scurtă durată/de lungă durată sau ciclul I de studii universitare de licență încadrate pe catedre de pregătire/instruire practică se face similar funcției de institutor cu studii superioare de lungă și scurtă durată, conform Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 4788/2005 pentru salarizarea funcției de maestru instructor cu studii superioare de lungă și scurtă durată”.

Prin urmare, Curtea a apreciat că cererea recurente de anulare a deciziei nr. 4653/16.11.2009 a I.S.M.B. și menținerea încadrării inițiale de profesor-inginer cu normă de 18 ore în specialitate, cu consecința încheierii unui contract individual de muncă potrivit acestei încadrări, a fost corect respinsă de către prima instanță. Pe de altă parte, Curtea a constatat că din actele dosarului rezultă că pentru anul școlar 2010-2011 nu s-a putut asigura norma întreagă didactică pentru profesor inginer, potrivit solicitărilor contestatoarei, cu respectarea încadrării inițiale eronat stabilite de I.S.M.B., astfel că în mod corect C.T.A. „I.N. S.” a apreciat că nu poate fi acordată continuitatea, de vreme ce nu este îndeplinită condiția privind norma didactică.

Cum nu s-a putut asigura acesteia norma didactică necesară desfășurării activității în continuare, cererea recurente-reclamante a fost corect respinsă de către recurentul-pârât C.T.A. „I.N. S.”.

Examinând recursul formulat de către recurentul-pârât C.T.A. „I.N. S.”, întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 6 C. proc. civ., Curtea a reținut ca fiind fondată critica adusă sentinței recurate, întrucât, pe de o parte, prima instanță a încălcat principiul disponibilității, reglementat de art. 129 alin. (6) C. proc. civ., ignorând faptul că în prezenta cauză

recurenta-reclamantă nu a solicitat prin cererea introductivă plata diferențelor salariale cuvenite conform contractului individual de muncă și drepturile efectiv încasate.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că instanța de fond în mod greșit nu a avut în vedere faptul că plata pentru orele de pregătire/instruire practică se face în funcție de orele de încadrare și de muncă prestate efectiv, iar nu conform studiilor absolvite.

Astfel, în condițiile în care recurenta-reclamantă nu a prestat efectiv norma întregă în calitate de profesor inginer, Curtea a apreciat că aceasta este îndreptățită să primească drepturi salariale conform activității desfășurate efectiv, în care este inclusă și cea corespunzătoare unui maestru instructor pentru orele de instruire practică, iar nu corespunzător pregătirii sale.

Pentru aceste considerente, în baza art. 312 C. proc. civ., Curtea a admis recursul formulat de către recurentul-pârât C.T.A. „I.N. S.”, a modificat sentința recurată în parte, în sensul respingerii cererii privind plata diferențelor salariale, cât și cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, menținând celelalte dispoziții ale sentinței recurate.

2. Lipsa formei scrise a contractului individual de muncă. Remunerarea muncii prestate

C. muncii, art. 16^[1], art. 154^[2]

Cum angajatorului îi revenea obligația de a realiza formalitățile necesare încheierii contractului pentru atribuirea calității de profesor asociat, nu se poate reține că salariatul ar fi efectuat activitatea de îndrumare a doctoranzilor fără încuviințarea acestuia.

Folosind munca și activitatea științifică desfășurată de salariat, de facto, fără a întocmi formele legale, angajatorul nu poate refuza să plătească, așa cum s-ar fi cuvenit, activitatea acestuia, câtă

^[1] Art. 16 a fost modificat prin Legea nr. 40/2011 (M. Of. nr. 225 din 31 martie 2011), având următorul conținut: „(1) Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Forma scrisă este obligatorie pentru încheierea valabilă a contractului. (2) Anterior începerii activității, contractul individual de muncă se înregistrează în registrul general de evidență a salariaților, care se transmite inspectoratului teritorial de muncă. (3) Angajatorul este obligat ca, anterior începerii activității, să înmâneze salariatului un exemplar din contractul individual de muncă. (4) Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă constituie vechime în muncă”.

^[2] Art. 154 a devenit art. 159, în urma republicării Codului muncii (M. Of. nr. 345 din 18 mai 2011).

vreme nu rezultă din niciun înscris depus la dosarul cauzei că angajatul ar fi consimțit să îndrume doctoranzii *pro bono*.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 1615/R din 15 martie 2011*

Prin recursul înregistrat pe rolul Curții de Apel București la data de 9.08.2010, recurenta U.N.E.F.S. a criticat sentința civilă nr. 763 din 28 ianuarie 2010, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VIII-a, susținând că, față de data la care intimatul-reclamant și-a modificat acțiunea în privința orelor alocate pregătirii tezei de doctorat pentru o parte din doctoranzi, trebuia reținută excepția prescripției dreptului material la acțiune.

Pe fondul pricinii, recurentul a susținut că intimatul s-a pensionat la data de 1.10.2004, încetând raporturile de muncă, împrejurare ce face aplicabile dispozițiile Regulamentului I.O.D.-A.N.E.F.S., potrivit cărora poate fi conducător de doctorat remunerat pentru această activitate, doar cadrul didactic titular sau profesorii asociați, conducătorii de doctorat asociați ai A.N.E.F.S. putând fi remunerați pentru această activitate în condițiile în care senatul A.N.E.F.S. aprobă încadrarea temporară pe un post vacant de profesor universitar, cu o normă de predare de cel puțin 4 ore convenționale (tip prelegere) pe săptămână. S-a mai arătat că instanța de fond a nesocotit prin sentința pronunțată dispozițiile art. 5 alin. (1) din H.G. nr. 567/2005, potrivit cărora pot fi conducători de doctorat doar profesorii titulari, profesorii consultanți sau profesorii asociați, intimatul nedeținând ulterior pensionării sale niciuna din aceste calități.

Asupra recursului, Curtea a reținut următoarele:

Prin sentința civilă atacată, Tribunalul București a admis cererea reclamantului-intimat, reținând, pe fondul cauzei, că pârâta-recurentă nu se poate prevala de propria culpă în neîncheierea contractului pentru atribuirea calității de profesor asociat în privința reclamantului-intimat pentru a nega drepturile bănești datorate pentru realizarea îndrumării doctoranzilor.

În mod corect, instanța de fond a reținut situația de fapt și semnificația sa juridică, în sensul în care este imposibil ca intimatul să fi efectuat activitatea de îndrumare a doctoranzilor fără încuviințarea recurente, acesteia din urmă revenindu-i obligația de a realiza, cu bună-credință și în deplin respect față de munca prestată de reclamant, inclusiv din dispoziția recurente pentru a înlocui un conducător de doctorat decedat, formalitățile necesare încheierii contractului pentru atribuirea calității de profesor asociat, în raport de dispozițiile legale și regulamentare invocate de recurentă în dezvoltarea motivelor de recurs.

Curtea a reținut conduita recurentei, care a încredințat pregătirea doctoranzilor în vederea susținerii tezei de doctorat reclamantului, deși, conform propriilor susțineri, trebuie să fi avut știință de dispozițiile legale pe care le invocă în recurs și să fi cunoscut împrejurarea că reclamantul nu ar fi avut calitatea didactică necesară pentru a îndruma doctorate și a conduce comisiile în fața cărora s-au susținut teze de doctorat.

Este mai mult decât improbabil ca recurenta să se fi raportat, în concret, la o asemenea realitate pe care a încercat să o contureze în motivele de recurs, câtă vreme l-a desemnat pe intimat chiar și în comisiile de susținere a tezelor de doctorat, în calitate de președinte. Or, asemenea atribuții universitare nu puteau fi încredințate de o seamă de oameni responsabili, membri ai Senatului A.N.E.F.S., unei persoane străine de Universitate, întrucât ar fi pus sub semnul întrebării legalitatea pregătirii doctoranzilor și a obținerii de către aceștia a titlului de doctor, precum și, nu în ultimul rând, seriozitatea organizării acestei forme de învățământ universitar în cadrul instituției.

În realitate, recurenta a folosit munca și activitatea științifică desfășurată de intimat, *de facto*, fără a întocmi formele legale, refuzând, fără temei și cu rea-credință, să accepte să plătească, așa cum s-ar fi convenit, activitatea desfășurată de către intimat, câtă vreme nu rezultă din niciun înscris depus la dosarul cauzei că intimatul ar fi consimțit să îndrume doctoranzii *pro bono*, fără a pretinde remunerarea activității prestate.

Având în vedere ansamblul argumentelor mai sus expuse, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. (1) C. proc. civ., a respins recursul ca nefondat.

3. Persoană cu handicap. Asistent personal. Obligarea instituției publice la încheierea contractului individual de muncă

Legea nr. 448/2006^[1], art. 3, art. 42 alin. (1) și (4)

Dreptul de opțiune între asistent personal și primirea unei indemnizații lunare, prevăzut de art. 42 alin. (1) și (4) din Legea nr. 448/2006, aparține părintelui, în numele fiicei sale lipsite de discernământ din pricina afecțiunii de care suferă, și nu poate fi afectat de dispoziții interne sau hotărâri cu caracter administrativ luate de organele administrației locale sau centrale, care nu au posibilitatea de a refuza cererea în vederea acordării unui asistent personal, indiferent de greutățile cu care se confruntă sau restructurările de personal pe care le-au dispus.

^[1] Republicată în M. Of. nr. 1 din 3 ianuarie 2008.

Deși, în principiu, este îndeobște acceptat că nu se poate încheia un contract cu o anumită persoană, dacă partenerul contractual nu este de acord cu încheierea contractului cu respectiva persoană, trebuie ținut seama de particularitatea contractului individual de muncă.

În orice acte încheiate pentru ocrotirea și sprijinirea persoanei cu handicap trebuie să prevaleze interesul persoanei cu handicap.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 2154/R din 5 aprilie 2011*

Prin recursul înregistrat pe rolul Curții de Apel București la data de 27.10.2010, recurenta P.N. a criticat sentința civilă nr. 5748 din 13 iulie 2010, pronunțată de Tribunalul București, în contradictoriu cu pârâta D.G.A.S.P.C., arătând că în mod eronat instanța de fond nu a admis acțiunea, cu ignorarea dispozițiilor art. 42 alin. (4) și (5) din Legea nr. 448/2006, potrivit cărora părinții sau reprezentanții legali ai adultului cu handicap grav pot opta între un asistent personal și primirea unei indemnizații.

S-a susținut că dispozițiile legale precitate constituie un drept de opțiune în favoarea părintelui, iar nu în favoarea intimei și că solicitarea încheierii unui nou contract de muncă are la bază nevoia permanentă de îngrijire a fiicei sale, diagnosticată cu encefalopatie infantilă formă displazică și că această îngrijire îi poate fi oferită cel mai bine de către mama sa, cu care, în limitele cumplitei boli de care suferă, a reușit să creeze o legătură afectivă stabilă ce nu s-ar putea realiza cu o persoană străină ce ar putea fi angajată pe postul de asistent personal.

Recurenta a subliniat că nu dorește să renunțe la dreptul fiicei sale de a beneficia de un asistent personal și că interesul persoanei cu handicap, respectiv al fiicei sale, reglementat ca fiind un principiu de bază în art. 3 lit. i) din Legea nr. 448/2006, este ca asistent personal să continue să fie chiar ea însăși.

Curtea a reținut următoarele:

În mod corect intimata a procedat la constatarea încetării de drept a contractului individual de muncă al recurente pentru îndeplinirea a condițiilor de pensionare. În acest sens, dispozițiile art. 56 lit. d) C. muncii sunt foarte clare și nu lasă loc îndoielii sau unor interpretări contrare.

Însă, față de situația particulară pentru care a existat solicitarea încheierii unui nou contract de muncă pentru aceeași funcție de asistent personal, conduita intimei s-a situat în sfera strictă a dispozițiilor legii generale, respectiv a Codului muncii și a teoriei juridice cu privire la modalitatea de formare a voinței juridice în cazul încheierii unui con-